

Veronica Micle

La portretul unui poet

Privindu-ți fața de farmece plină,
Luci o rază în al meu sin;
Crudă fu însă a ei lumină,
Din peptu-mi scoase un lung suspin!

Dară suspinul ca nălucire
Zbură cu vântul ce-au adiat;
N-a zburat însă și-acea simțire
Ce-adânc în suflet l-a deșteptat.

Și-acum mă-ntreb eu: simțirea adâncă
Cum de să naște pentru-un portret?
Căci nu văzusem ochii tăi încă,
Știam atîta: că ești poet!

(Veronica Micle, *La portretul unui poet*, în *Poeți de pe vremea lui Eminescu*, ed. Eugen Lungu, Literatură artistică, Chișinău, 1990, p. 317)